

Lângă cușca lui Tărcuș stătea lungit, cu nasul la soare, Zorba și sforăia ușor.

În preajmă, Tărcuș fugărea o minge și tot hârâia la ea.

– Șșșș! făcu Zorba, nemulțumit de gălăgie.

– Bine-bine, o să mă joc fără zgomot.

Tărcuș se îndreaptă spre gard, iar acolo, ce să vezi –
pe drum trecea o bicicletă. Și Tărcuș, hai s-o latre.
– Șșșș! se răsti pisiul la cățel.
Tărcuș oftă și începu să alerge în jurul propriei cozi.

Apoi se culcă lângă Zorba, încercând să adoarmă și el.
Se întoarse pe o parte, apoi pe alta. Somnul nu venea.
Încercă pe spate. Îi bătea soarele în ochi.
Se culcă pe burtă. Bâzâiau muștele.
Se băgă în cușcă. Plictisitor!

- Zorba!
- Mmm, îngână pisiul.
- Zorbaaa!
- Hm, ridică Zorba jumătate de pleopă de la ochiul drept.
- Hai să ne jucăm!
- Tărcuș, noi am mâncat nu demult?
- Am mâncat.
- Și acum ce oră e, știi?